

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2794/2565

การทำเรือแห่งประเทศไทย โจทก์ บริษัท ค. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 226, ป.พ.พ. มาตรา 229, ป.พ.พ. มาตรา 296, ป.พ.พ. มาตรา 420, ป.พ.พ. มาตรา 425

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาถึงที่สุดโดยคดีหมายเลขแดงที่ 11988/2561 ให้โจทก์ในฐานะนายจ้างชำระค่าเสียหายอันเกิดจากการทำละเมิดของลูกจ้างเป็นค่าขนส่งสินค้าไปกลับและค่าตรวจเช็คสภาพเครื่องให้แก่บริษัท อ. และให้จำเลยในฐานะผู้รับจ้าง บริษัท อ. ดำเนินการทางพิธีการศุลกากรนำสินค้าออกจากคลังสินค้าของโจทก์ร่วมกันรับผิดชอบชำระค่าเสียหายดังกล่าวก็ตาม แต่ระหว่างโจทก์ผู้ทำการขนย้ายสินค้าออกจากคลังเก็บสินค้า กับจำเลยผู้รับจ้างให้ดำเนินการเกี่ยวกับการนำสินค้าเข้าผ่านพิธีการศุลกากรและนำสินค้าออกจากคลังสินค้าของโจทก์จะมีความรับผิดชอบต่อกันหรือไม่อย่างไร ก็ต้องขึ้นอยู่กับว่าจำเลยมีส่วนก่อให้เกิดความเสียหายด้วยหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า พนักงานขับรถบรรทุกของโจทก์กระทำโดยประมาทเลินเล่อฝ่ายเดียวเป็นเหตุให้สินค้าพลิกตกกระแทกพื้นสินค้าได้รับความเสียหาย โดยจำเลยมิได้มีส่วนกระทำโดยประมาทเลินเล่อด้วย จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ ความรับผิดชอบของลูกหนี้ร่วมตาม ป.พ.พ. มาตรา 296 ที่บัญญัติให้ต่างคนต่างต้องรับผิดชอบเป็นส่วนเท่า ๆ กัน เว้นแต่จะได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่นดังที่โจทก์ฎีกานั้น จะบังคับแก่กรณีนี้ได้ต่อเมื่อลูกหนี้ร่วมแต่ละคนจะมีส่วนก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นเท่านั้น เมื่อจำเลยมิได้มีส่วนก่อให้เกิดความเสียหาย แม้โจทก์ได้ชำระหนี้เต็มจำนวนที่โจทก์ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลย โจทก์ก็ไม่อาจรับช่วงสิทธิมาฟ้องไล่เบี้ยให้จำเลยชำระเงินถึงหนึ่งของจำนวนที่โจทก์ชำระได้

คำพิพากษา

โจทก์ขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 70,660.48 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีของต้นเงิน 69,265.68 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นฎีกาฟังเป็นยุติว่า เดิมบริษัท อ. ส่งซื้อเครื่องเอกซเรย์ฟัน 2 เครื่อง จากบริษัท ร. ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี โดยว่าจ้างจำเลยเป็นผู้ดำเนินการนำสินค้าผ่านพิธีการศุลกากรและนำสินค้าออกจากโกดังของโจทก์ส่งมอบให้แก่บริษัท อ. แต่ระหว่างสินค้าอยู่ในความครอบครองของโจทก์ พนักงานของโจทก์ได้ขับรถบรรทุกเคลื่อนย้ายสินค้าโดยประมาทเลินเล่อ ทำให้สินค้าเครื่องเอกซเรย์ฟัน 1 เครื่อง ซึ่งบรรจุหีบห่ออยู่ในลังตกจากรถบรรทุกกระแทกพื้น บริษัท อ. ได้รับความเสียหายโดยต้องเสียค่าใช้จ่ายส่งสินค้ากลับไปให้ผู้ขายตรวจสอบตามมาตรฐานที่ผู้ขายกำหนดมาและส่งกลับคืนมากับค่าตรวจเช็คสภาพเครื่องเป็นเงินรวม 116,708.47 บาท จึงฟ้องจำเลยให้รับผิดชอบต่อศาลชั้นต้นเป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ม 440/2559 ระหว่างพิจารณาศาลชั้นต้นได้หมายเรียกโจทก์นี้เข้ามาเป็นจำเลยร่วมตามคำขอของจำเลย ต่อมาศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ม 1412/2560 ให้จำเลยร่วม (โจทก์คดีนี้)

ชำระเงิน 116,708 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 13 มกราคม 2560 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่บริษัท อ. และยกฟ้องจำเลย แต่ต่อมาศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาแก้เป็นว่าให้จำเลยและจำเลยร่วม (โจทก์คดีนี้) ร่วมกันชำระเงิน 116,708.47 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 13 มกราคม 2560 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่บริษัท อ. คดีดังกล่าวถึงที่สุดแล้ว เมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2562 โจทก์มีหนังสือแจ้งจำเลยให้ร่วมกันวางเงินชำระหนี้ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ แต่จำเลยเพิกเฉย ต่อมาวันที่ 12 กรกฎาคม 2562 โจทก์นำเงิน 116,708.47 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 13 มกราคม 2560 ถึงวันที่ 12 กรกฎาคม 2562 เป็นเงิน 21,822.89 บาท รวมเป็นเงิน 138,531.36 บาท ซึ่งรวมส่วนที่จำเลยต้องร่วมรับผิดชอบมาวางต่อศาลชั้นต้นเพื่อชำระหนี้แก่บริษัท อ. ตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า โจทก์รับช่วงสิทธิฟ้องไล่เบี้ยให้จำเลยชำระหนี้กึ่งหนึ่งของจำนวนที่โจทก์ชำระไปได้หรือไม่ เห็นว่า แม้ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาถึงที่สุด ในคดีหมายเลขแดงที่ 11988/2561 ให้โจทก์ในฐานะนายจ้างชำระหนี้ค่าเสียหายอันเกิดจากการทำละเมิดของลูกจ้างเป็นค่าขนส่งสินค้าไปกลับและค่าตรวจเช็คสภาพเครื่องให้แก่บริษัท อ. และให้จำเลยในฐานะผู้รับจ้างบริษัท อ. ดำเนินการทางพิธีการศุลกากรนำสินค้าออกจากคลังสินค้าของโจทก์ร่วมกันรับผิดชอบชำระค่าเสียหายดังกล่าวก็ตาม แต่ระหว่างโจทก์กับผู้ทำการขนย้ายสินค้าออกจากคลังเก็บสินค้า กับจำเลยผู้รับจ้างให้ดำเนินการเกี่ยวกับการนำสินค้าเข้าผ่านพิธีศุลกากร และนำสินค้าออกจากคลังสินค้าของโจทก์จะมีความรับผิดชอบต่อกันหรือไม่อย่างไร ก็ต้องขึ้นอยู่กับว่าจำเลยมีส่วนก่อให้เกิดความเสียหายด้วยหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่าพนักงานขับรถของโจทก์กระทำโดยประมาทเลินเล่อฝ่ายเดียวเป็นเหตุให้หลังสินค้าพลิกตกกระแทกพื้นสินค้าได้รับความเสียหาย โดยจำเลยมิได้มีส่วนกระทำโดยประมาทเลินเล่อด้วยจำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ ความรับผิดชอบของลูกหนี้ร่วมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 296 ที่บัญญัติให้ต่างคนต่างรับผิดชอบเป็นส่วนเท่า ๆ กัน เว้นแต่จะได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ดังที่โจทก์ฎีกานั้น จะบังคับแต่กรณีนี้ได้ต่อเมื่อลูกหนี้ร่วมแต่ละคนจะมีส่วนก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นเท่านั้น เมื่อจำเลยมิได้มีส่วนก่อให้เกิดความเสียหาย แม้โจทก์ได้ชำระหนี้เต็มจำนวนที่โจทก์ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลย โจทก์ก็ไม่อาจรับช่วงสิทธิมาฟ้องไล่เบี้ยให้จำเลยชำระหนี้กึ่งหนึ่งของจำนวนที่โจทก์ชำระได้ ที่ศาลล่างทั้งสองยกฟ้องโจทก์มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

นพเรศ พันธุ์นรา · สมเกียรติ ตั้งสกุล · ไชยยศ วรนนท์ศิริ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2794/2565>